

вътръ налѣтя, като успѣ да хвърли въ цѣль охотницитѣ: — „Слѣдъ мене, дѣца! не оставайте назадъ! Напомнете си измѣчениитѣ другари!“ Като че упари солдатитѣ. „Ура“ избухна, но не това нерѣшително, коєго прѣди единъ часъ са чуваше пѣть редоветѣ на отетѣнающитѣ отпослѣ солдати.... Не, това съвсѣмъ друго... зловѣщо, побѣсняло, като че прѣкъснатитѣ глѣтки искахъ да надвигатъ този трясѣкъ на пушечниитѣ огнь, този ревъ на стоманиянитѣ гърла....

— Помнете, дѣца, назадъ нѣма пѣтъ.... Слѣдъ мене!... хвърля са отъ своя страна, Дороновичъ, безъ да забѣлѣзва, че по лѣвата му плѣшка вече са проточила и тече червена рѣзка.

„Не забравяйте измѣчениитѣ“ наврѣменно казано. Като искра въ барутъ надигна.... съ таквазъ злоба венехна то въ солдатека дѣла.... Помнете измѣчениитѣ.... Ура!... все по бѣсно и по бѣсно са разбѣгва наоколо. По отпоти рѣ цѣпъта, като са подтиква, падащецъ, иска да надпревари охотницитѣ; резервитѣ сами са движатъ, безъ да чакатъ команда.... Раненнитѣ не оставатъ назадъ; тѣ тукъ въ редоветѣ, — само ако кокальтъ е разбитъ, и е невъзможно да са върви.... Единъ сухъ, цѣль зеленъ солдатинъ, на когото въ грѣдитъ вече куршумътъ засѣднѣлъ, хрило вика „ура“, дави са съ кръвта, исплюва я и пакъ още по громко, още повече настрѣхнало хвърля свойтъ призивъ на облакътъ на туманътъ и на барутяниитѣ димъ, които бѣхъ покрили зловѣщитѣ редутъ.

Като вътръ пролѣтъ генералътъ на другитѣ край на бойтъ, подъ самата турска траншея са спусна, на добръ арабскій конь, хвърли на фланговетѣ грозното поздравление и са отнесе напредъ, самъ обезуменъ отъ гнѣвъ, отъ злоба, отъ жажда за кръвъ.... Шпоритѣ са виватъ въ бѣлата кожа на конѣтъ, кѣсатъ я, нервно са клатятъ джунитѣ; подъ очитѣ налѣгали черни брезни... Въздухъ! въздухъ! да дишаме нѣма.... Напредъ! бийте ги, другари!... Нико-му нѣма да има пощада. Отмѣстявайте за своитѣ!... Запѣйте по-громко, своята военна пѣсенъ, кръвожадни барабани, — по-громко бийте, за да заглушите въ малкото страхливъ души послѣдното шипение на жалостта, послѣдната жажда на животътъ.... По громко направлявайте барабанитѣ на тѣзи съ злоба обзета тѣла.... По гжето надай мѣгло по-облѣтитѣ съ кръвъ стрѣмянни, — по гжето, по тъмно, щото никому да не бѣде видѣнъ ужасѣтъ, който са извършва тукъ.... За да би животъ на щикѣтъ да срѣща неприятел-